

OVERPEINZINGEN VAN EEN VROUW; TUSSEN FILOSOFIE EN FICTIE

Intro:

Overpeinzingen van een vrouw lijken anders dan van een man. Overpeinzingen van een vrouw kunnen geen filosofie zijn, sterker nog vrouwen en overpeinzingen gaan eigenlijk niet samen.

Vrouwen peinzen niet, ze piekeren.

Ze piekeren over het hoe, hoe kom ik met weinig geld de maand door, hoe zorg ik ervoor dat ik mijn werk en het moederschap combineer en er toch ook nog leuk blijf uitzien voor mijn partner?, hoe krijg ik het eten op tijd op tafel, hoe zorg ik ervoor dat iedereen het naar zijn zin heeft, ook op vakanties, als ik zelf eigenlijk aan het eind ben van mijn latijn, hoe zorg ik ervoor dat mijn zoon en mijn man elkaar niet in de haren vliegen, dat ik een nieuwe oppas krijg, dat mijn kind op tijd van de crèche wordt gehaald, dat mijn moeder die dement aan het worden is op tijd in een goed verpleeghuis komt.....

Door al dat gepieker over het hoe, komen vrouwen niet aan peinzen toe, laat staan overpeinzen. En aan het papier vertrouwen ze hun gedachten al helemaal niet toe omdat ze vinden dat hun gedachten niet belangrijk zijn. Ze vinden dat om verschillende redenen Ze vinden gedachten in het algemeen niet zo belangrijk. Het gaat hen om het handelen en voorzover gedachten belangrijk zijn betreffen ze altijd gedachten met betrekking tot het handelen. Bovendien vinden ze hun eigen gedachten niet zo belangrijk. Ze kunnen zich niet voorstellen dat hun gedachten zo belangrijk kunnen zijn. Wat zouden hun gedachten kunnen toevoegen aan het geheel van gedachten die er al in de wereld zijn en zijn geweest?

Zouden hun gedachten zo origineel zijn, zo bijzonder, zo anders?

Zouden hun gedachten het denken wel waard zijn?

Zouden ze hun kostbare tijd niet beter kunnen besteden? Wat een hovaardij om te denken, alleen al de gedachte, dat jouw gedachten de moeite van het denken waard zouden zijn.

En als die gedachten zo weinig origineel, bijzonder, anders, zijn waarom zouden die gedachten dan ook nog moeten worden vastgelegd?

Want dat vastleggen moet een reden hebben, een bijzondere reden. Er moet een overtuiging zijn dat het vastleggen van die gedachten iets bijdraagt aan deze wereld, aan het verbeteren van die wereld. En waarom zou het vastleggen van die gedachten meer bijdragen aan het verbeteren van die wereld dan het doen? In de tussentijd had er immers zoveel gedaan kunnen worden.

Er zijn vrouwen en er waren ook vrouwen die dat wel gedaan hebben en nog doen, hun gedachten aan het papier toevertrouwen. Als ze dat doen, vaak ook nog verhuuld in een roman of een wetenschappelijk betoog dat vooral verwijst naar het geaccepteerde discours (afkomstig van mannen) Maar zij blijven een uitzondering.

Verreweg de meeste filosofen zijn mannen en het gezag van het geschreven woord is groot, heel groot in onze westerse traditie. Dat hebben filosofie en theologie gemeen: het gezag van het geschreven woord en in beide gevallen is dat “des mans” oftewel afkomstig van mannen. Of het nu gaat om God’s woord of het woord van mannelijke filosofen, ze zijn beledend.

En vrouwen laten zich de les lezen.

En wat houden die lessen, die zoveel gezag hebben dan eigenlijk in?

Ze houden in: hoe te leven. Want dat hebben filosofie en theologie gemeen: hoe te leven daar gaat het van het begin af aan om. Kennis en waarheid, natuurlijk het is belangrijk, er is heel veel over geschreven, maar uiteindelijk is de inspiratiebron het “goede” leven

Mannen vertellen aan vrouwen wat het “goede” leven inhoudt en dat doen ze op zo’n manier dat ze daarbij zelf aanbeden worden, op een voetstuk geplaatst.

En vrouwen die de kenners van dat goede leven zijn omdat ze 24 uur per dag zich wijden aan dat “goede”leven, laten zich die wijsheden aanleunen.

Ze nemen meestal niet de tijd ze te doorgronden, ze denken ook vaak dat die geschreven woorden voor hen te ingewikkeld zijn, te abstract of te verheven.

Maar de boodschappen trekken ze zich aan: je moet nederig zijn, je moet verantwoordelijk handelen, je moet respect hebben voor de Ander..., zonder zich te realiseren dat er hierbij sprake is van een contradictio in terminis.

Immers het vastleggen van die gedachten, van het woord, dat alleen al door het vastleggen de pretentie heeft meer te zijn dan zomaar wat gedachten van een persoon, maar daarentegen een algemene waarheid, staat in wezen haaks op de strekking van die algemene waarheid nl bescheidenheid en liefde en verantwoordelijkheid want wie bescheiden is en liefheeft kijkt om zich heen en ziet wat de ander nodig heeft bv aandacht en wie verantwoordelijk is, voert uit, handelt.

Wie schrijft die blijft is de stelling.

Misschien is dat de reden dat meer mannen dan vrouwen schrijven want zij hebben reden om bang te zijn niet te blijven.

Die angst hebben vrouwen niet of minder.

Mannen hebben de pen en vrouwen hun baarmoeder.

Zou dat het verschil zijn?

Ik ben vrouw en moeder en ik schrijf, mijn hele leven al, maar ik zal nooit in de boeken terechtkomen als filosoof of zelfs maar als auteur omdat alles wat ik ooit schreef te dicht zit op de werkelijkheid.

Ik zou nooit iets kunnen schrijven als Kant's Kritik der reinen Vernunft of als Heidegger's Sein und Zeit. Maar in alle eerlijkheid ook de geschriften van Hannah Arendt, Simone de Beauvoir of Martha Nussbaum zou ik niet kunnen evenaren.

Toch houd ik van peinzen, mijmeren meer. Men noemt mij van jongsaf aan verstrooid, anderen zeiden : afwezig, chaotisch, zweverig, weer anderen: gevoelig of zelfs overgevoelig en soms : begaafd.

Ik mijmer over mezelf, het leven, de laatste tijd betrap ik me erop dat ik veel in mezelf praat, mompel, ik praat met mezelf.

Ik begin op mijn moeder te lijken. Zij was mijn voorbeeldfilosofe met haar spreuken en waarheden soms gewoon bezwingingen zoals:

geen zorgen vóór, na en in de tijd, il y a des frontières, iedereen slaapt uiteindelijk in een pyama, zuinigheid met vlijt bouwt huizen als kastelen, maar wie er teveel van heeft, krijgt luizen als kamelen etc etc.

Zij heeft niets geschreven, maar is wel gebleven, zij is mij met haar levenswijsheid bij gebleven.